

## Arrest

nr. 203 655 van 8 mei 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2017 de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2016 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van mevr. S. K. R. Het huwelijk werd afgesloten in Denemarken.

1.2. Op 22 augustus 2016 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) omdat het huwelijk nog niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Tegen die beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt met arrest nr. 183.883 van 13 maart 2017 voormelde bijlage 20.

1.3. Op 7 oktober 2016 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf (Proces-verbaal nr. BG.55.L1.018787/2017).

1.4. Op 14 februari 2017 stelt de procureur des Konings een advies op waarin hij wees op de strijdigheid van het huwelijk met de Belgische openbare orde omdat het huwelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Hij adviseert geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk.

1.5. Op 27 februari 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het afgesloten huwelijk te erkennen.

1.6. Op 7 september 2017 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2016 werd ingediend door:*

*Naam: T. (...)*

*Voornamen: O. O. (...)*

*Nationaliteit: Nigeria*

*Geboortedatum: 18.02.1985*

*Geboorteplaats: Sagamu*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Bij arrest nr. 183883 van 13.03.2017 (betekend op 16.03.2017) vernietigde de RvV de beslissing van 22.08.2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met BGV.*

*Betrokkene werd terug in het bezit gesteld van een AI geldig t.e.m. 15.09.2017.*

*Op 23.02.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. T. O. O. (...), geboren op 18.02.1985 te Nigeria.*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 02.05.2014 met de mevrouw h. K. R. (...) geboren op 26.03.1977.*

*Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Denemarken.*

*Overwegende dat mijnheer de substituut F. Demeester zijn schrijven dd. 14.02.2017 het volgende meldt:*

*Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:*

*Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, §1 IPR-codex (art. 31§1 IPR-Codex)*

*Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procédure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art. 27§1 IPR-codex);*

*Artikel 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);*

*De artikelen 21 en 2 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame*

levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen S. K. R. (...) en T. O. O. (...) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

1. Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijke leeftijdsverschil tussen betrokkenen. S. K. R. (...) is immers 8 jaar ouder dan de heer T. O. O. (...). Een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de partners is, in combinatie met andere factoren, een ernstige aanduiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.

2. Er kan gesteld worden dat betrokkenen wel erg snel in het huwelijk getreden zijn. Na een toevallige en korte ontmoeting aan het busstation in december 2014 te Brugge waarbij ze een korte wandeling hebben gemaakt en contactgegevens hebben uitgewisseld, hebben betrokkenen elkaar naar eigen zeggen niet meer gezien tot december 2015 waarna zij reeds op 10 februari in het huwelijk traden.

3. De huwelijksbeslissing is tevens opmerkelijk omwille van het relationeel verleden van S. K. R. (...). Zij heeft reeds één huwelijk achter de rug en trachtte in 2014 in het huwelijk te treden met de heer M. I. R. (...) van Surinaamse nationaliteit doch na een negatief advies van mijn ambt (VNH.22-14) werd de voltrekking van dit huwelijk dd. 22.05.2014 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge.

Van een vrouw die qua relaties over de nodige praktijkervaring beschikt, mag er redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat zij zich zal indekken tegen alle mogelijke mislukkingen die uit een huwelijk voortkomen.

Het relationeel verleden van S. K. R. (...) onzegt haar vanzelfsprekend niet het recht te huwen, maar wijst op een ingesteldheid die moeilijk te verzoenen is met het instituut van het huwelijk, zoals het wordt opgevat door de wetgever, die voorschrijft dat in hoofde van de huwelijkskandidaten de oprechte wil aanwezig is, voor het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap met een welbepaalde partner.

4. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om te trouwen. De zeer summiere wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens:

Betrokkenen slaan de bal mis wat betreft elkaars geboorteplaats.

S. K. R. (...) kent evenmin de woonplaats van haar partner in Nigeria.

Zij weten weinig over elkaars familie.

Zo kent S. K. R. (...) de namen van haar schoonouders niet en weet zij evenmin welk beroep zij uitoefenden.

T. O. O. (...) kent de naam van de stiefvader van zijn partner niet. Hij verklaart dat hij een drietal maanden geleden overleden is doch weet niet aan welke ziekte. Naar zijn zeggen heeft zijn partner geen familie in Nederland doch zij verklaart net veel familie in Nederland te hebben, m.n.: "halfbroers en halfzussen, neven, nichten

Ten slotte weet hij, afgezien van hun namen, zeer weinig over de kinderen van zijn partner: hij kent hun geboortedata en -plaats niet, weet niet naar welke school ze gaan of welke studierichting zij volgen.

Zij slagen er evenmin in een correct verloop van elkaars opleiding en werkverleden te geven.

S. K. R. (...) weet weliswaar dat haar partner in het buitenland gestudeerd heeft doch slaagt er niet in deze plaatsen chronologisch correct te situeren. Zij is voorts van mening dat haar partner in Nigeria gewerkt heeft in de winkel van zijn ouders in Litouwen een studentenjob heeft gehad bij Western Union doch hij stelt enkel in Nigeria als leraar geschiedenis te hebben gewerkt. Zij stelt ten slotte dat haar partner in België gewerkt heeft via Manpower interim en dit van mei tot midden augustus 2016. Hij houdt er schijnbaar een andere mening op na en verklaart te hebben gewerkt van april tot juli 2016.

T. O. O. (...) is op zijn beurt op de hoogte van het feit dat zijn partner een lerarenopleiding volgde in Suriname doch weet niet waar noch hoe lang. Volgens hem heeft zij geen andere opleidingen genoten, ook niet in België, terwijl zij stelt dat ze in België zowel kleuteronderwijs, secundair onderwijs als modeontwerpster heeft gestudeerd (doch geen van deze opleidingen heeft afgemaakt). Hij weet tevens

dat zij in Suriname gewerkt heeft als lerares lager onderwijs doch weet evenmin waar noch hoe lang. Hij weet niet of ze in Nederland werkte en kan enkel in grote lijnen haar loopbaan in België schetsen. Betrokkenen weten tevens weinig over elkaars financiële situatie.

Zo is S. K. R. (...) van mening dat haar partner maandelijks 1500 EURO van zijn moeder krijgt daar waar hij stelt 300 EURO van zijn moeder te krijgen. T. O. O. (...) van zijn kant is niet op de hoogte van de maandelijkse lasten voor het huis waar hij met zijn partner woont.

T. O. O. (...) vergist zich in de verblijfshistoriek van zijn partner. Zo is hij van mening dat zij naar België gekomen is vanuit Suriname. Zij heeft volgens hem ook in Nederland gewoond met haar ex-echtgenoot doch hij weet niet waar, wanneer of hoe lang. Zij stelt in 2009 vanuit Suriname te zijn vertrokken naar Nederland en in 2010 naar België te zijn gekomen.

Verder vergist hij zich in wat betreft de datum waarop S. K. R. (...) geopereerd werd. Volgens hem was dit op 08.09.2016 doch zij stelt dat dit op 19.09.2016 was.

Aangaande de vele hierboven opgesomde anomalieën schuilen betrokkenen zich achter de stelling dat zij niet veel spreken over het verleden en zich op de toekomst concentreren. Zij hebben volgens S. K. R. (...) nog een leven lang om elkaar beter te leren kennen.

5. Gelet op bovenstaande stelling is het dan ook frappant te moeten vaststellen dat betrokkenen evenzeer tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot essentiële zaken in hun relatie: Zij leggen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun kennismaking.

Volgens T. O. O. (...) hebben zij elkaar in december 2014 toevallig leren kennen in Brugge waarna zij contactgegevens hebben uitgewisseld. Hij stelt één week nadien contact opgenomen te hebben om vervolgens 3 maanden online in contact gebleven te zijn. Even later dient betrokkene zich te corrigeren en stelt één jaar online contact gehad te hebben.

S. K. R. (...) is evenwel van mening dat zij reeds de avond van de ontmoeting door T. O. O. (...) gecontacteerd werd.

Betrokkenen zijn het daarnaast evenmin eens over de wijze waarop T. O. O. (...) in december 2015 naar België is gereisd om de relatie op te starten.

S. K. R. (...) stelt dat hij naar hier kwam met het vliegtuig en dat zij hem is gaan afhalen aan de luchthaven.

Haar partner houdt er nochtans een andere mening op na waar hij verklaart dat hij met de bus naar Brussel is gereisd, alwaar S. K. R. (...) hem is komen ophalen.

Ook inzake het moment waarop beslist werd te huwen, leggen betrokkenen geen gelijklopende verklaringen af.

Volgens S. K. R. (...) waren de huwelijksplannen al lang aanwezig, doch zij stelt in december 2015 ten huwelijk gevraagd te zijn in bijzijn van haar kinderen, waarbij zij een verlovingsring gekregen heeft. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat T. O. O. (...) van dit bijzondere moment totaal geen melding maakt en verklaart dat de huwelijksbeslissing werd genomen tijdens hun online gesprekken, ongeveer acht maanden na hun eerste ontmoeting. Zij zouden volgens hem in januari 2016 besloten hebben om te trouwen.

Betrokkenen houden er ten slotte tevens een andere mening op na wat betreft hun huwelijk, nochtans een memorabel moment in het leven van jonggehuwden. Zo verklaart S. K. R. (...) gehuwd te zijn op 10.02.2016 om 14.00 uur. Volgens haar zouden twee vrienden uit Polen aanwezig zijn geweest doch zij traden niet op als getuigen vermits de burgerlijke stand van Kopenhagen naar haar zeggen zelf een getuige had voorzien. Zij stelt dat het huwelijk werd voltrokken door een mannelijke ambtenaar van de burgerlijke stand. De kosten van het restaurantbezoek achteraf zouden zij samen betaald hebben.

T. O. O. (...) is duidelijk een andere mening toegedaan en stelt gehuwd te zijn op 20.02.2016 om 09.00 uur. Volgens hem waren de vrienden uit Polen wel degelijk hun getuigen en werd het huwelijk voltrokken door een mannelijke en vrouwelijke ambtenaar van de burgerlijke stand. De kosten van het restaurantbezoek achteraf verklaart hij zelf te hebben betaald.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, aangezien de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen S. K. R. (...) en T. O. O. (...) en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven.

*De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste);  
Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. T. O. O. (...) en mevr. S. K. R. (...)afgesloten huwelijk te erkennen in België.  
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.2. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor een scheiding van zijn echtgenote niet het gevolg zal zijn van de bestreden beslissing. Bij de uiteenzetting van het middel, spreekt verzoeker verkeerdelijk van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout.

*“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat hij weigert het huwelijk van verzoeker en mevrouw S. K. R. (...)te erkennen. Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat hij tegen de weigering erkenning van zijn huwelijk een eenzijdig verzoekschrift o.b.v. artikelen 23 en 27 W.I.P.R. heeft neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, vijfde kamer (cf. stuk 2). Verzoekers verzoekschrift, gekend onder ARnr. 17/1026/B, werd reeds behandeld op de zitting dd. 1.09.2017 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, vijfde kamer doch tot op heden is nog geen vonnis tussengekomen. Dat verweerder echter nalaat in zijn nieuwe weigeringsbeslissing melding te maken van het door verzoeker en zijn echtgenote ingeleid en behandeld verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, vijfde kamer waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat daarnaast verweerder gehouden is de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, vijfde kamer, aangaande de erkenning van verzoekers huwelijk af te wachten en in elk geval te respecteren waardoor er opnieuw sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat verzoeker in tweede instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem voorafgaandelijk aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen. Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd bijkomende documenten aangaande (de oprechtheid van) zijn huwelijk neer te leggen. Dat immers verzoeker ter goeder trouw is. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”*

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag geweigerd omdat er sprake is van een schijnhuwelijk wat ingaat tegen de openbare orde. Verzoeker stelt dat hij een beroepsprocedure heeft ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg en meent dat het bestuur daarop diende te wachten alvorens de beslissing te nemen.

Artikel 18 WIPR luidt:

*“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”*

Artikel 21 WIPR luidt:

*“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.*

*Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.*

*Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."*

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

*"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.*

*De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.*

*Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.*

*Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.*

*§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.*

*§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."*

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij een vonnis diende af te wachten van de burgerlijke rechtbank, nu zij als administratieve overheid zelf mag beslissen een buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen. In de beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist wordt op basis van de artikelen 21 en 27 WIPR en om die reden het in het buitenland afgesloten huwelijk niet wordt erkend. Om voorgaande reden werd het recht op verblijf niet erkend.

Verzoeker toont niet aan dat er een verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om bij het nemen van dergelijke beslissing, bijkomende documenten op te vragen aan de aanvrager. Indien de aanvrager de mening is toegedaan dat hij beschikt over belangrijke stukken ter staving van zijn aanvraag, staat het hem vrij om deze ter kennis te brengen aan het bestuur. Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

*"Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval,*

*overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land». Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België en met de belangen van de minderjarige kinderen van verzoekers echtgenote, met wie hij duurzaam samenwoont. Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd."*

2.3.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht, dat met name deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarop verzoekster zich beroept (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof is er echter pas sprake van een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht en kan dit pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen is zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de betreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker laat na gegevens aan te brengen die de betreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Bovendien vormt de bestreden beslissing een antwoord op een door verzoeker ingediende aanvraag tot verblijf. Het komt dus ook aan verzoeker toe om de nodige documenten over te maken aan het bestuur. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken. Mocht zijn procedure, ingeleid voor de burgerlijke rechtbank, een positieve afloop kennen, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Het derde middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC